

Antologie a lucrărilor tinerilor condeieri
prezentate la Concursul

„Arca lui Noe II”

*Antologie a lucrărilor tinerilor condeieri
prezentate la Concursul*

„Arca lui Noe II”

Strășeni – 2007

CZU 821.135.1(478)-82

A 71

Colegiul de redacție:

Ion Condrea
Lina Vdovii
Rodica Pascal
Marc Graciov

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Antologie a lucrărilor tinerilor condeieri prezentate la
Concursul „Arca lui Noe II” / col. red.: Ion Condrea, -
Strășeni : S. n., 2007 (Tipogr. Dep. Ed.-Poligr. al ASEM). - 54 p.

ISBN 978-9975-75-245-9

100 ex.

821.135.1(478)-82

ISBN 978-9975-75-245-9

*Ediție realizată prin contribuția generoasă a rectorului ASEM,
Grigore Belostecinic, profesor universitar, doctor habilitat,
membru corespondent al Academiei de Științe a Moldovei,
originar din s. Voinova, r. Strășeni*

Îi aducem mulțumiri speciale dlui Grigore Belostecinic pentru susținerea acordată la editarea acestei plachete, ce inserează lucrările celor ce aspiră la însușirea artei Cuvîntului. Talentul e un har divin ce se manifestă în pofida oricăror stavile. Are nevoie, însă, de susținere, mai ales într-o societate în care mediocritatea își face singură loc.

Cuprins:

Valeriu Matei	
La început de drum.....	6
Ion Condrea	
Sub stele ține-te, junete!.....	7

SECȚIUNEA ESEISTICĂ

Alex Ciorici	
În noapte de mai.....	10
No service on that channel.....	11
Dragoș Condrea	
Raporturi.....	13
Cu fruntea spre Soare.....	14
Zinaida Madan	
Zbor spre Eternitate.....	16
Ninsoarea.....	17
Elena Darii	
Eternitatea din mine.....	19
Gînduri și Idei sau, Ceea ce stă la bază.....	21
Cristina Morozan	
Dînd naștere Eternității.....	23
Nemuritori prin Cuvînt.....	25

SECȚIUNEA POEZIE

Victoria Sirețanu	
Judecata.....	28
Pași.....	29
Corect.....	30
Lina Vdovii	
***	31
Poveste.....	32
Horă	34

Mariana Miron

Cuvinte stranii.....	36
Poezia.....	37
Sărutul.....	38
Gând.....	39

Diana Nicolau

Sfaturi.....	40
Despre Cuvînt.....	41
Şapte.....	42

Constantin Cheptea

Perpetuare.....	43
Prima geneză.....	44
Timp pierdut pe definiţii.....	45

Parascovia Rodideal

***	46
Ars poetica.....	47

Cristina Lungu

Autoportret.....	49
Amintiri.....	49

Rodica Pascal

Crima.....	50
***	51

Elena Pascal

Negaţie.....	52
Despărţire.....	53

Cătălina Strugarean

Unde eşti ?.....	54
------------------	----

La început de drum

Orice început stă atât sub semnul cutezanței, cât și sub cel al incertitudinilor. Cutezanța e firească pentru tinerii dornici să descopere lumea, să reazeze, într-o ordine nouă, prin cuvânt și întru dăinuirea Logosului, elementele universului spiritual și material în perpetuă schimbare. Câți vor reuși să parcurgă cu succes meandrele propriului destin, să înfrunte nestăvilitele furtuni din mările spre care se avântă? Emblematic rămâne versul eminescian: „*Dintre sute de catarge / Care lasă malurile, / Câte oare le vor sparge / Vânturile, valurile?*”

Deocamdată, acești tineri adună, pe o nouă *Arcă a lui Noe*, frânturi de gând și de sentimente nobile, aspirații și vise, și, precum e hărăzit omului încă de la-nceputuri, mai multe întrebări decât răspunsuri.

În locul unde *Arca* va poposi, ei vor încerca să construiască o lume care să fie doar a lor. Temelia trainică a acesteia s-a edificat, deja, prin „*sudoarea sutelor de ani*” – e chiar Limba noastră cea română, cu tainu-i nesecat de frumuseți, fiindcă ea are „*tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte*”.

Într-un ceas bun!

Valeriu Matei

Sub stele ține-te, junețe!

Mottoul primei ediții a concursului intitulat biblic „Arca lui Noe”, catalizând ideea salvării prin artă, prelua două versuri din „Imn Eminescului” de Valeriu Anania și afirma condiția celor puțini, dar siguri enoriași ai Dumnezeului Cuvînt:

Edenul tău e unde cărare n-au călăii:

Singurătatea lumii și cosmosul odăii”

Ediția a doua se pierdea anul trecut într-o formulă electronică și, de fapt, ne-a demonstrat că poezia, cuvîntul rupt din solul sufletului trebuie să fie oferit direct de la om la om, fără mijlocitori gravi, tehnologizați, or, foaia albă și pana ușor modernizată mai țin minte eforturile iluștrilor mînuitori de condei.

Astăzi inaugurăm a III-a ediție a acestui concurs și, în căutarea unui slogan, am pus alături mai multe gînduri existențiale:

Malarmé, de exemplu, ne împrumuta definiția:

„Poezia – explicația orfică a Terrei”.

Iar Anatol Codru ne sugera bucuria identității:

„Doamne, cît îmi e de bine

La-ntîlnirea mea cu mine!”

Omar Haiam venea, din secolul XI, să ne vorbească despre scurgerea ireversibilă a timpului, iar Horațiu *striga* din antichitatea latină: *Carpe Diem!* (Trăiește-ți clipa!).

Și totuși ne-am oprit în fața versului pur, simplu al lui Rabindranath Tagore; *un ilustru poet indian*, creația căruia concurează cu piramidele egiptene. În *Ars poetica*, el remarca:

„Cînd sufletul meu zboară,
Cîntarea mi-i alint
Și-avîntul din aripă
În pana mea îl simt”.

Aceste versuri au înflorit atît de-aproape de sufletul meu,
încît le-am înmănunchiat și vi le dăruiesc din toată *inima* mea și
din genialitatea autorului.

Vă știm plini de zbor, sunteți cei ce au învățat a păși pe valuri,
cu sufletul curcubeu, aruncat în văzduhul lumii, cu ochii mai bogați
decît zarea. De aceea, credeam în avîntul din aripile voastre și în
pana roditoare de cîntec : „*Așa să ne ajute Dumnezeu!*”

Într-un ceas bun! Muzele să vă cînte din lira fermecată!

Ion Condrea,
Profesor, grad didactic superior,
metodist DGITS, Strășeni

Secțiunea

Eseistică

Alex Ciorici,
deținătorul Premiului Mare,
clasa a XI-a „B”, Liceul Teoretic „Ion Vatamanu”

În noapte de mai

Nu! Să nu lăsăm tortura caloriferelor reci, a miliției și a armatei, a demonstrațiilor contra capitalismului să prindă rădăcini în eternitate. Trebuie să ne creștem aripi, fiindcă știm cu toții explicația psihologică potrivit căreia adolescenții sunt predispuși la visare, la întors lumea pe dos creînd propriul sistem de valori ce se risipește sub povara realității impuse. Vine apoi depresiunea de la cîmpul de muncă sau din familie. Există, însă, o minoritate – artiștii aflați tradițional de partea opusă a baricadei, luptînd contra sistemului, căci conformitate = lipsă de creație = sterilitate. Artistul plămuește eternitatea după propria sa nebunie, fără a se teme de mustrare, concediere sau pensionare. El e copilul mare ce ne creează viitorul jucîndu-se cu imagini din lumi și realități nemaivăzute. El jonglează cu sfere de cristal în care sunt închiși zeii, riscînd să [auto] distrugă lumea...

Pasărea Phoenix va mai răsări din cenușa orașului, va mai fi o noapte caldă de mai, copaci – cu miros de speranță, neonul va adormi pe case, presat cu o tăcere măreață. Și-„n liniștea serii” se vor auzi îngînînd, plăcut, peste lumi și planete, cîntece de leagăn și vise eterne... o noapte caldă de mai, pomi cu miros de speranță – artistul – floarea de măr – un zbor cu lungimea de-o viață... Dragonul își va mai înghiți coada, iar soarele va învăța să răsară...

Urmele Eternității sunt în fum, ape și pietre funerare. Între drog și antidot aleg luciditatea cu tot pericolul și drama ei.

Eternitatea ești tu!

No service on that channel *

*Motto: „Adevăratele înfrîngeri
sunt renunțările la vis”.
(Radu Gyr)*

Ar trebui să fie un semn de exclamare aici!

Ar trebui să încerc să vă conving că toate gândurile sunt „orientate” spre bine... Dar realitatea de aici m-a învățat că nu trebuie să ai încredere în nimeni, că zîmbetele ascund otrăvuri, iar lumina protejează ignoranța, neputința și minciuna.

Ar trebui să vă conving că ideile sunt frumoase, iar „frumusețea, așa cum afirma Dostoevski, va salva lumea”. Nu! Azi la putere sunt nonvalorile. Nimeni, cu unele rare excepții, nu va sădi un pom și nu va încerca să deslușească cîntecul enigmatic al cerului, cufundat într-un rîuleț de munte. Petrolul a devenit adevăratul cîrmuitor al lumii. În numele său, tatăl își omoară fiul, iar vinovat e, ca de obicei, fostul regim și președintele american...

Ar trebui să vă conving să protejați ideile. N-o s-o fac! Știu că urechile voastre sunt de beton... Merită să încerc să vă opresc mașina de distrugere? Știu că, oricum, unicul vostru lucru sfînt sunteți chiar voi.

Încercați! Ardeți, ucideți, neglijați, oricum Dumnezeu s-a mutat, pasărea Phoenix a cerut azil politic, iar Dragonul s-a înecat cu coada sa...

Eu voi încuia ușa, (– care ușă? – nu contează... o ușă, taci, nu interveni!), mă voi așeza pe scările reci, iar valurile Mării Nordului vor înghiți acel unic glonț de argint. În lumea mea, am cel puțin

* „Fără semnal”

un vis colorat ... și un TV. Privesc în direct spectacolul... ascult Simfonia a III-a pentru pian și orchestră de distrugere a lumii dirijată de artiști cu renume în teatrul caselor de nebuni... În curînd, se va sfîrși, pe ecran va apărea „No service on this channel”... Am spus doar să nu ucideți gîndurile, să nu trimiteți în lagăre ideile, să nu răstigniți Creatorul...

Prea tîrziu am înțeles că, încercînd să ierți, să iubești sau să ignori, nu mai are sens.

În Marea Nordului, apune soarele... definitiv... Fujiama era doar o iluzie... Phoenix e în afara ariei de acoperire. Creatorul și-a schimbat identitatea și nu e de găsit... Dragonul scrie haiku pe peretele alb din sala de audiențe a lui Dumnezeu...

*Dragoș Condrea,
deținător al Premiului I,
clasa a X-a, Liceul Teoretic „Ion Inculeț”*

Raporturi

Surprinsă în pauză – spațiu dintre Tot și Nimic, ființa umană (homo sapiens → homo faber) realizează cea mai minusculă creație – viața, tot ea fiind și cea mai importantă etapă a Eternității.

Numai „înțelepciunile” horatiene pot explica inexplicabilul raport dintre Marea Tăcere și ființa umană. Lacom de tot ce i se pare frumos, omul se aruncă în vîltoarea vieții și valurile-grafice din cardiograme îl aruncă dintr-o extremă în alta. Iar în momentul în care, ocazional, găsește frumosul, iubirea, sau altă valoare cu statut de esențialitate (și mai ales dacă o recunoaște), el strigă mirat ca Arhimede (complet gol):

„Evrice!” (am găsit!) și... se roagă:

„Oprește, Doamne, clipa!

Știu că unde nu există mișcare, nu există viață.

Și totuși, oprește, Doamne, clipa”.

„Faust”

L.Blaga preia ideea lui Horațiu, care a trecut renașcentist prin P.Ronsard și romantic prin Goethe. Această clipă mirată generează fiorul de atingere al Eternității. Mirarea, iată sensul vieții, pentru că numai conduși de ea putem visa punctul de tangență dintre viața pămînteană, telurică și Veșnicie. Foarte grav este faptul că omul se complăce în această „aureas mediocritas”

(mediocritate de aur). Este ca o mlaștină ce te absoarbe (Nu ieși în prim plan! Nu te evidențiază! Lasă-i pe alții să încerce!). Atunci când suntem conduși de asemenea principii, pierdem șansa de a ne întâlni cu Marele Tot și cu Eternitatea.

După Goethe, omul este cea mai puternică ființă, el are forța de a se ridica pînă la Creator, dar dacă se lasă supus de vicisitudinile existențiale poate degrada pînă la condiția de animal, pînă la mediocritate. Oare, purtătorii gândurilor de stea au avut scopul de a-și face viața mai comodă? Presupun, ba nu, știu că nu! Prin comoditate, poți lăsa doar urme vagi în Veșnicie. Prometeu și Danco, ei trebuie să devină eroi, idoli, sau Luceferi.

„Eu cînt pe cei ce-n jug și chin,

Pe-a lor spinare țara țin...”

(A. Mateevici)

Cu fruntea spre Soare

Cronos, părinte al timpului și biet ceasornic, de foarte multe ori, pentru a nu fi detronat de propria-i eroare – omul – a fost obligat a-l recunoaște pe acesta fiul lui. Și atunci, ființa umană, înzestrată cu rațiune, dar mai ales cu aspirație către nebănuitele înălțimi ale tatălui, recrează lumina după bunul său plac; uitînd că este efemer în raport cu Universul, uitînd că este supus motivelor existențiale (vanitas vanitatum, carpe diem, fortuna labilis) și că a lupta cu timpul este una dintre utopii.

De fapt, noi (cei îndreptați cu fruntea spre soare), suntem doar realități cosmice (părți integrante ale Marelui Tot, supuse procesului de dezagregare în Marea Trecere). Suntem păsări cu

aripile crescute „înăuntru”; destinația noastră este „aerul mai curat” (N. Stănescu).

Fiecare dintre noi are gândurile, ideile, dorințele, dar și limitele sale. Trăim spre a cunoaște și murim spre a vedea.

Gr. Vieru a afirmat: „Cine are o limbă are o credință. Cine are o credință are o biserică. Cine are o biserică are o Țară”. Atunci cine are un scop – trăiește. Dante Alighieri în „Divina Comedie” a împărțit iadul în nouă cercuri, lăsând loc și pentru al zecelea în care eu i-aș plasa pe cei care nu se miră, pe cei care spun: „Știu! Pentru că viața e o lecție. O lecție pe care nu o poți ști, dar o poți înțelege”.

*„O luptă-i viața, deci te luptă,
Cu dragoste de ea, cu dor”.*

(G. Coșbuc – Decebal către popor)

Prin luptă ne vom urmări destinul dat de Dumnezeu, sau care se află în mâinile noastre, nu contează. Important este să ocolim acea „aureas mediocritas” (mediocritate de aur) și să deschidem ochii în fața Eternității. De aceea, omul (faber) trebuie să nu pășească peste idei, să nu calce pe gânduri.

Zbor spre Eternitate

M-am născut din valul grandios al iubirii, ce spumega pe malul inimii și atunci o singură scînteie mi-a provocat fiorul contopirii cu chipul trupesc. Am alergat zile întregi după iubire, era un vulture cu aripi de foc și cînt de primăvară, ce-mi ocrotea privirea de ideal și gîndul de lumină, mă uimea prin tandrețea urcușului spre Eternitate, era începutul începuturilor, împrumutînd perfecțiunea cuvîntului.

Din aceeași dorință de a mă contopi cu cuvîntul, pentru a deveni asemenea lui o urmă a Eternității, am devenit complicele lui Dumnezeu pe Pămînt. Astfel, îi continui creația și-ți vorbesc ție, chip lumesc, dezleagă-te de vicii, vino în lumea perfecțiunii, coboară acum în subconștient și dăruiește-te fluviului nesecat de frumusețe.

Mă las călăuzit de patima infinitului. Nu pot să ignor „urmele Eternității pe Pămînt”, și-același murmur de izvor, și-aceeași pană de cocor, același vînt rătăcitor, aceeași mamă, același zbor. Nu pot fi indiferentă în fața lumii, eu caut perfecțiunea, dar o vreau trupească, nu vreau o contopire mortuară. Aș vrea să-i simt sîngele curgînd în venele mele, să simt inundația bucuriei, spuma fericirii ce mi-ar ocroti simțirea de absurd, să mă răpună din sfera realității, ca într-un final să urc în fața celor ce coboară spre universul stelar.

Experiența neantului e o provocare la o continuă călătorie pe Pămînt în speranța conceperii unei alte forme a cuvîntului, adevărului, luminii, istoriei, geniului călăuzitor.

Nu poți oferi o definiție iubirii, mamei, idealului, infinitului sau divinității, pentru că, prin esențialitatea lor existențială, se descoperă alte universuri, se formează alte personalități, alte nuanțe-urme ale Eternității.

Revenind la geneza omenirii, la aceleași valuri maladive, nebune și impulsive, feminine prin persistența lor în viața omenească, ne întrebam: poate e o iluzie? Dar nu, Pământul e sera în care omul se ofilește prin gând, precum Dumnezeu e renăscut în gluma veșniciei.

Și totuși mă tem de eșec, această frică îmi distruge sufletul, cu toate că datorită ei zbor spre ETERNITATE, mă afirm ca umbră a genialității angelice și curg spre infinit.

*Să mulțumesc e prea puțin,
Să mă închin e îndeajuns,
Dar vreau să vărs acest venin
Asupra celor ce m-au adus
Ca să creez neconținut
În fața celui infinit.*

Ninsoarea

Ninsoarea a mistuit totul acoperind orice zvîcnire de libertate a lucrurilor mărunte, noaptea întrețese istorii înflorate la ferestre, ziua ne încântă cu vuietul viscolului, ne ademenește cu mingile de catifea albă, dar nimeni nu îndrăznește să-i tulbure dansul, toți așteaptă îndemnul la căutare, la o noua izbucnire a conștientului.

Iarna nu mai e aceeași fiică ascultătoare a gîrbovitului Cronos, fulgii devin jucării în mîinile ei, fără drept de afirmare. O singură împotrivire și nădă rămin împietriți de arta cerească.

Era tîrziu. În amurg, se auzi un ultim țipăt de neresemnare și atunci albul veni ca o binecuvîntare. Era un haos total, o confuzie ce provoca împletirea neînțeleasă a realității și a visului, toți își doreau cu atîta înverșunare libertate, încît în haina acestei lumi meschine libertatea se apropia tot mai mult de temniță. Nu mai puteau respira, își doreau doar atît – biruința personalității asupra necesității lumești.

O revoluție împotriva ninsorii mintale era neconcepută, timpul continuindu-și ciclul de risipire a nemulțumirii printre fulgi, astfel a rămas soluția implacabilă – CARPE DIEM, căci „viața” e un „șir de explozii” (M.ELIADE), în care doar revenirea la propriul „eu” prin explorarea neconținută a mizeriei cuvîntului te poate salva, iar cea dintîi comuniune cu gîndul expus din adîncul sufletului înflăcărat de nedreptate, imprevizibil și viclenie, va duce la integrarea totală a moralului personalității în ciclul imens al perfecțiunii.

Să lăsăm binecuvîntarea ninsorii să ne stoarcă de viciile trupești pentru a elogia prezența cuvîntului, limbii, istoriei, neamului, dragostei și atîtor alte valori general –umane. Eu nu pot trăi fără o îmbinare a ideii cu prezentul. Tu poți?

Eternitatea din mine

O dată, Dumnezeu a luat trei strune din lira Edenului: struna cerului înseninat, struna apelor străvezii și struna stelelor strălucitoare. Sublim și magnific, aceste strune au format lira planetei Pământ, de care sîntem înconjurați în profunzime și fără de care pierdem aspirația la ideal, pierdem încrederea în speranță, pierdem credința în Eternitate. Eu sunt cea care mă supun Eternității, raporturilor coexistențiale, întrucît ele reprezintă icoana astronomică a gândurilor mele. Gîndurile sunt cele care îmi conferă sacralitate, spontaneitate, indispensabile existenței mele, gîndurile mă răpun, mă ocrotesc, mă uimesc, mă înfioară, tot ele îmi stabilesc unicitatea, personalitatea și intactul. Mă inspir din ce gîndesc, mă inspir dintr-o melancolie mută, dar sofisticată, întrucît existența mă străpunge, fiind o înșiruire divină de intensități, profunzimi, necesități, impresii surprinzătoare. Încerc să-mi aduc viața la limita idealului, infinitului, divinității supreme, ca atunci cînd va veni clipa nesăbuită a morții să pot spune ferm și încrezută că am trăit Eternitatea, pentru că pe Pământ nu există urme ale Eternității, ci există chiar ea în totalitate. Tot ce trebuie să faci este să știi să ți-o imprimi. Ca o prelungire a sensurilor în mister, ca o rază de lumină în lumea ignoranței, ca o rază de soare a sufletului, diamant, Eternitatea îmi sufocă gîndurile, mă inspiră riguros, mă intensifică ca ființă umană.

Ea este, esențialmente, o posesoare a gîndurilor, a vîrstelor, a stărilor sufletului, toată melancolia consumîndu-se ca o învolburare dramatică și transformîndu-se în melancolii stilizate,

care îmi inspiră arta izbitoare a cunoașterii de sine, a intensității nemijlocite.

Divin, intens, călăuzitor mă cufund în valuri și spume, în seninătate și nori, în totalitate și vid, oricum toate clipele mele astrale duc spre superior, spre divin, spre Eternitate, pentru că asta îmi este scopul, dorința, puterea. Însăși viața ne este piedica spre superior, însă este o piedică plăcută, întrucât toate problemele au limită. E uman să greșești, e uman să fii creativ, e uman să-ți inspiri absolutul. Trăind la maxim, existența ne remarcă, ne călăuzește astfel încât, când va veni clipa condamnării să nu regretăm, ci doar să fim regretați.

Eternitatea ne surprinde din orice colț, ea este parte din fiecare, totul din jur, parcă, imprimându-i ființei umane o dorință supremă spre absolut. Să fim atunci alergători de cursă lungă, asemeni strămoșilor noștri, a căror credință nestrămutată ne veghează de sus efortul. Muguri de întrebări se ivesc în suflet, aceștia cuprinzând înflăcărarea propriei ființe. Trebuie să ne centrăm sensul vieții, jertfei, luptei proprii și, implicit, luptei contra finitului tuturor.

Ceea ce contează cu adevărat este firescul prin care însăși Eternitatea, cu căutările iminente ale sacralității și indispensabilului, răzbate prin noi cu tot harul, sinceritatea și neprefăcuta ei decență; răzbate prin lira planetei Pământ producînd melodia sacră a Edenului, a Universului divin în general.

Gânduri și Idei sau, *Ceea ce stă la bază...*

Z buciumat între plasele timpului, între vis și nostalgie, între zîmbet și lacrimă, omul este creator al unui peisaj, al unui univers uman, al unui stil unic și inimitabil, ce aspiră la împlinirea dorințelor, la necesitatea cunoașterii, la eternitatea absolută. Drumul spre aceste aspirații se găsește în profundul sens al propriilor idei, în glasul mut al gândurilor. Prin elevația gândurilor, prin substanța ideilor ne răpun porniri instinctive, tăcute, rituale revărsate într-o neturburată placiditate. Fiind într-o supremă intercalare, gândul și ideea conferă vieții umane siguranța, spiritul dreptății, îndepărtînd sentimentul imprevizibilului. Căutăm stăpînirea personală prin dramă, zbuclum, prin visul nostru, prin orele noastre astrale, prin tot ce dă sens și rost și plînatate existenței noastre în acest mltplătimit spațiu. Gîndurile și ideile proprii sunt cele ce ne recapătă încrederea, statornicia, candoarea, puritatea, intactul sufletului și al vieții omenești în general.

C. Noica spunea: „Numai Dumnezeu creează, noi imităm”. Parafrazînd această afirmație, aș spune că gîndul ne inspiră, noi executăm, ideea stabilește, noi ne supunem. Gîndurile sunt posesoarele corpului uman, întrucît reprezintă o prelungire a sensurilor în mister, o erupție de spirit, o flacără a propriului suflet. O meditație asupra propriilor gînduri, idei, conștiințe pare o incursiune în trecut, într-o lume cu parfum de levănțică, în care viața nu este încă o cursă contra cronometru. Să ascultăm glasul mut al gîndurilor, să le citim afirmațiile nevăzute, să încercăm să trăim sub regimul sublimului, să ne înțelegem expresia propriului temperament. Citindu-ne gîndurile, auzim acordurile „Anotimpurilor” lui Vivaldi, vibrînd ca în fața picturilor lui

Grigorescu. Reprezentînd expresia instinctului de stăpînire a Pămîntului, în slujba cărora este pusă o inteligență ascuțită, propriul gînd și propria idee exprimă o necesitate astronomică, o dorință de circumspecție, o stăpînire informală a existenței propriu-zise. Gîndurile, cu căutările iminente ale dreptății și sacralității, ne răzbat existența, ne intensifică dorințele, ne recapătă încrederea, ne readuc siguranța. Prin căutarea inefabilului personal, prin examinarea unor realități crude, prin ansamblul de raporturi coexistențiale, orice gînd, orice idee intensifică spiritualitatea, veridicitatea realității, dar și fantezia pură, imaginația nestăpînită.

Gîndurile trec în conștiința publică cu rezonanța dorită, întrucît sunt vii, au viață proprie pe care le-o dă arderea sentimentului sau a ideii.

Dînd naștere Eternității

*Motto: „Viața omului e ca un meteor: stălucește în
noapte și se transformă în cenușă”.*

(Bakhtyar Name)

Viața...un fir de ață care rătăcește pe străzi din cauza unui vînt și care, la un colț, se poate opri și atunci te întorci înapoi spre a vedea cauza.

Eternitatea... peisaj prăpăstios între lume și viață, ce plînge zbuciumat sub brațul Pămîntului, clipa ce ne spune despre ce ne uimește și ce ne-nfioară, armonia golului și a plinului ce ne hrănește rădăcinile, surpîndu-ne palmele ce se roagă.

Moartea...urmă întunecată și palidă, încrustată adînc în cuibul destinului trădător, un nou început, o nouă călătorie în lumea beznei, urgiei și neștiinței. Deseori, mă frămîntă întrebarea :Cine suntem, de unde venim și unde ne ducem? Poate suntem îngeri, zei, fiare; poate am apărut din raza purității, din apă, din farmecul iubirii, din fericirea unui zîmbet, din camera adevărului, din aripi de foc, din raza sfîntului amurg... Or, poate ne tragem dintr-o banală singurătate, din stele necioplite, din furia furtunii, din gheața rațiunii, din labirintul pustiu, din fiorul ucis, din somnul vremelniceii, din subsolul minciunii, din cenușa vremii... Dar unde plecăm???

Viața și moartea... două fenomene inevitabile, unul înfloritor, senin, solar, iar celălalt amăgitor, întunecat și necunoscut. Comun este faptul că ambele sunt pătrunse de mister și înfiorare. Frica de a trăi și a muri crește continuu... Mi-e teamă să trăiesc... nu vreau să mor. Trăind, voi avea parte de suferință, lacrimi și deziluzie, dar poate și de un strop de fericire, armonie și satisfacție. Murind, voi rămîne doar cu memorii șterse și suflate de vîntul risipitor.

Lumea e o clepsidră, umplută cu diamant, voi sînteți cei ce mă-ndeamnă să mă avînt furtunos în universul Eternității, dar eu... Cine sînt eu? Un pribeag, o nălucă, un monstru fioros, sau poate sunt un pui de om ce luptă cu demonii, pentru a trăi, a respira, a crea frumosul. Misiunea mea supremă, în această lume a ignoranței, este de a da naștere artei, care cultivă omenia, de a proteja sufletele celor rătăciți de rutină și rugină, de a salva din pînza timpului nemurirea, însă pentru aceasta trebuie să mă regăsesc, să mă nasc, să mor, să reînvii, să ard pentru creație și frumos.

Îmi deschid ochii spre Eternitate și, ce văd? Văd lumină, văd puritatea, speranța și încrederea, însă acestea se ascund în dosul necazurilor, banalului și golului. Ce să fac? Să merg spre lumină...nu, prea periculos. Să stau în loc – mortal. Mai bine îmi desfac aripile și zbor în căutarea clipei astrale, în căutarea eului, în căutarea Eternității.

Nemuritori prin Cuvînt

Din perpetua eternitate, din lumina dulce a lumii, din farmecul stelelor, din plinul sfintelor simțiri, din coltele speranței, din grăuntele misterului, din cadranul armoniei, din cîntarul divin al spațiului, din revărsarea adevărului, din cupola dragostei, din nebunia viselor, din imensitatea infinitului... a apărut Cuvîntul.

Cuvîntul, mult așteptat spre rostire, veritabilă călăuză a gîndului curat spre înălțime, spre adînc, spre larguri este, totodată, și corabie de dor, cîntec și descîntec, reazem și alint fără de care zăcămintele aurite ale cugetului și simțirii omenești rămîn neexprimate, nevalorificate, neîntruchipate în imagini de lumină ale adevărului despre noi și despre lume.

Făurarul cuvînt, temelia temeliilor, nu încetează nici o clipită să ne minuneze prin fețele sale de diamant, prin iradierea multicoloră, prin polivalența sunetelor aducătoare la țărm de belșug celor culese în zbuciumul mării... Marea... cea mare a vieții născătoare de înțelepciune. Prin cuvînt ne înălțăm. Din el ne tragem seva benefică, precum coroana pomului care își zice „om”. Fără de cuvînt rămînem ai nimănui, însingurați și triști, condamnați la disperare. Și vai de cel vocabularul căruia se alcătuieste doar din jumătăți de cuvinte și acelea schilodite de diverse influențe străine.

Ce s-ar întîmpla, dacă cuvîntul ar fi călcat, umilit, defăimat, uitat într-un loc neînsemnat din această lume? Poate am deveni mai liberi, mai multumiți, mai glorioși, sau, din contra, vom dispărea într-o adormire obscură, ne vom prăbuși în petale ce ajung în țărîină și mor; vom pieri în haos și urgie.

Deci, să ne călăuzească cuvîntul cel drept, cuvîntul cel bun, cuvîntul sănătos al înțelepciunii milenare a neamului sfînt, să ne îndreptăm privirea spre eternitate, legînd visul și sufletul, legînd universul și lumina, legînd viața și moartea, cîntînd cu destoinicie destinul.

Secțiunea

Poezie

*Victoria Sirețanu,
deținătoarea Premiului Mare,
clasa a XII-a, Liceul Teoretic „Alec Russo”*

Judecata

- Vinovat pentru deschiderea prematură a ochilor,
Pentru furtul de soare și despicarea-n trei a norilor,
Pentru cuvîntul, a cărui rezonanță nu poate fi măsurată,
Și lungimea existenței, care nu poate fi calculată,

Vinovat se declară... Poetul!

- N-am furat soare, doar i l-am dăruit vîntului,
Eu Trăiesc Miracolul Vieții Respirînd Sufletul Cuvîntului.
Dacă am vina de-a trăi viața, pedepsiți-mă cu încă una,
Dar nu-mi luați cuvîntul!, voi fi ca vioristul căruia i s-a turna...

Să nu mi-l luați... Cuvîntul!

* * *

I l-au luat totuși... ochii i s-au afundat în noaptea sumbră,
Cînd soarele a devenit pal, acoperit de-a norilor umbră
Murise Poetul... dar nu și cuvîntul, Logosul – aripa zboară
Și curînd se va naște un alt Poet, pentru a cîta oară.

Pași

P. – Pășește cu dreptul în lumea de basme,
Arde-ți amorul în scrum de avere.

E. – Păși-voi cu stîngul, în lumea de dreapta (!),
Voi arde pămîntul, amorul sfințind.

– Ah, viață de tînăr, ce vreme de aur,
Cînd ești Poseidon în ale viselor ape...

– Ah! Eu-Poseidon? Poseidon e o farsă!
Eu sunt arma lumii, sunt omul din cer.

– Tu ține-te bine sub stele și vise,
Căderea e una, dar trupul n-o ține.

– Ce trup? Închisoare mi-e trupul amnezic,
Aș vrea să fiu suflet, prin praful de stele.

– Iubirea te schimbă, iubirea te face,
Iubind nu vrei stele... Iubește! Iubești?

– Da, sigur, iubesc! Plec, iubita m-așteaptă!
Iar cerul străin nu-i destin pentru mine!

(În gînd:

P. – Iubește...

E. – Iubesc...)

Corect

Mi se oprise-n gît cuvîntul „corect”,
Nu l-am rostit, mi se păruse prea perfect.
Venise el la mine, pe buze-mi tremura un „te iubesc”,
Dar pentru ce să spun în glas ceea ce-i firesc?

Într-o zi de iarnă cu soare, soare cu dinți,
Plutind printre nori, colo sus, lîngă sfinți,
Am strigat: „S-aruncăm cu pietre-n soare!,
Să-i cadă dinții, știu, oricum nu-l doare...”

Mi s-a reproșat că-s nebună. Oare?
Să fie ideea mea chiar atît de provocatoare?
Am vrut să tac, dar cuvîntul din gît!
Mă sufoca și mi se făcea urît.

Fiind prea vie, am strigat lumescului, a cîta oară:
„Izbește-mă cu fruntea de piatra ta funerară!
De vrei să tac, de vrei tăceri s-auzi, orbește.”
Și astăzi ochiul meu mai clipește.

Să spunem ce dorim, nu ce-i „corect”,
Să mergem de la A la Z direct,
Căci, văduviți de gînduri și idei, murim săraci.
Privește în oglindă și dictează-ți ce să faci!

*Lina Vdovii,
deținătoarea Premiului I,
clasa a XII-a, Liceul Teoretic „Ion Vatamanu”*

* * *

Profesorul: Te naști febril din șoaptele zeilor;
Le furi sălbatic din zbor și din ceară.

Elevul: Mă nasc din strigăt de suc de tămâie,
Nu știu că îngerii m-așteaptă în gară.

P: Nu știi de cântecul vechi ce te sîcîie,
Același ce mie mi-a fiert timpanul .

E: Același ce-n cioburi de sticlă m-a arde,
Și-n roșu de mac picta-va-mi ițarul

P: Și tot ce e viu, ce arde, ce paște
E gândul, mirozna țărînii călcate.

E: E ceea ce vreau, e ceea ce-aș face
Atunci cînd din morți trezi-o-voi turbată.

P: Atunci să cunoști bucuria-mplinirii –
Din veac te-ai născut, în veac poezie!

Poveste

Sunt poet.
Îmi dau **Dimineața** cu var.
Vreau să-i redau puritatea
Ce s-a șters
De cînd la modă-s **Păianjenii**...
Așa cum pruncii își aruncă picioarele
Din burta sterilă a femeiei,
Iar lacrimile se rănesc în cioburi murdare;
Așa cum peștilor li se smulg solzii,
Iar degetelor unghiile,
Așa dimineața urlă,
Cînd peria neastîmpărată,
Îi usucă petalele necoapte...

...Îmi arunc **Icoana**
Roasă de molii
În urletul de zăpadă al filei.

Nasc **Cuvinte**
Ce-și pierd începutul
Demonstrîndu-și sînii siliconați.

Se rup din **Credință**.
Falsă.
Masonică.

Un ultim tur,

În care zeii și-au mâncat mătreăța.
Iar Iubirea și-a împlîntat inocența într-o beție carnală.

Se lasă greu...
Din mîndrie,
Din desfrîu,
Din mine.

Se naște!
Setoasă de hrană,
Slăbită de mană,
Poezia!

Horă

Suflete crescute-n incubatoare
Neprihănite,
Siameze,
Pe aceeași lungime de undă.

Mi-au scris ieri o scrisoare,
Aruncată perfid într-o urnă de gunoi.

Mi-au cerut gânduri;
Mi-au cerut omoruri;
Mi-au cerut picioare neepilate,
Cu care să-și găsească coșciugul,
Aruncat pe undeva,
Prin gropi cu ceară și fire albe,
Cu rădăcini adventive

Trupuri
lipsite de sevă (elaborată).
Călcate de furnici însîngerate.

Bebe-uri murdari, seci,
Strînși într-o plasă / cămașă de forță,
Ce au pierdut agenda vieții,
Îmi miaună pe acoperișuri
Și-mi cer ziua,
Îmi cer funii,
Îmi mănîncă gura,

În speranța unei voci,
unei rostiri,
unei sensibilizări.

Spirite fără definiție
Antrenate într-o horă imposibilă,
boțită,
prea mică,
În care ritmul s-a transformat într-o țeapă organică
Din care ieșire presupune
Obținerea unui cod personal...
Evadare utopică...

Automobile de lux traversează zebra
Adormindu-i (inconștienții!), cu farurile galbene,
în legendă

Dans cu fulgii.
Nu mai aud.

De ar fi măcar albi...

*Mariana Miron,
clasa a XI-a, Liceul Teoretic
„Ion Inculeț”, Vorniceni*

Cuvinte străni

Eram flămânzi de
cuvinte străni în
acea seară de mai
când sufletele noastre
au slobozit vârstare de
lumină.

Eram lacomi de vise
trăite-n neștire,
de necuprinsul din gânduri...
... în aceea seară de mai
când chemarea de pe buzele tale
îmi aduse în suflet
o stea.

Poezia

Scrânciob în care
cuvântul își leagă
esența – poezia ...
flutură suav, ascunzându-se
în petale de vers;
mister de gutuie cuminte
odihnind la ferestrele
sufletului...

Ah, poezia,
sânge urlând prin
rănile iubirii,
țipăt alb din priviri
icoană de la capătul speranței,
murmur de stele...

Poezia – iarbă pe unde
Pășește viața desculță.

Sărutul

Sărutul tău
se topește pe genele mele
ca zăpada la început
de primăvară.

Nu vezi câtă apă mi s-a
adunat în ochi?

Valuri infinite de iubire
se zbat ca peștii aruncați
pe țărm
să-ți inunde visul de a
fi fericit.

În zâmbetul tău
s-a lăsat mai albastră
roua.

* * *

Cu pielea udă
mirosind a alge coapte,
iubitul meu cu ochi de
soare cald,
cu nepăsare-mi torni privirea-n
șoapte.

Și totuși te iubesc,
îți vreau *buzele triste*
ca două ploi de toamnă
suferinde.

Ah, ochii tăi, cafea amară
din care sorb cenușă plânsă,
iubitul meu cu pielea de secară,
ah, tu, noapte siderală!

Gând

Acest gând...

Trăsură ciudată ce mă duce
spre destinații
necunoscute,
îl simt cum își dilată
esența în cuvinte,
cum își întinde tentaculele
posesiv și înfometat.

Gândul...

mișcându-se în pîntecul rațiunii
ca un copil încă nenăscut,
dar care există.

Acest gând...

urcă și coboară
ca un ascensor pe creasta
infinită a iluziei,
această bucată de trăire
tăiată în felii de cuvinte...
gândul.

Sfaturi

Din miez de cuvînt mă adun pentru tine,
Sădesc bob de rouă în ochii tăi mari.
Eu, sufletul rece l-ascund sub cortine,
Mă caută gîndul, păzit de portari.

Privește lumina, ascunsă sub umbră,
Găsește povestea cu chip în trecut.
Culeg doar speranțe în inima-mi surdă,
Această iubire de nemaivăzut.

Alege părerea – omite iluzii,
Găsește în tine doar pur adevăr.
Mă strădui... cuprinde-mi aceste confuzii,
Cu umbra sporită de-o rază din cer.

Mă caută timpul, păzind la hotar,
M-alungă mereu spre viața din urmă,
Așteaptă-mă, dragoste, lîngă portar...

Despre Cuvînt

Nu reușiți să dați cuvîntul?!
Apleacă-ușor urechea ei,
Și spune-i tot ce te frămîntă
Fără putere în condei.

Și scrie rar, cu slove roșii,
Că gînduri-s multe și idei,
Dar nu călca pe-aceste gînduri,
Căci sunt făcute de „condei”.

Nu laud gîndul, nici ideea,
Ci doar pe acel ce le-a unit
Și-am spus că noua mea femeie
Este iubirea de cuvînt.

Nu calc pe gînd, nici sar ideea,
Doar pe cuvîntul negîndit,
Și-mi place-această Galatee
Ce a trecut de infinit.

Șapte

O rostesc pe prima mea iubire,

Eu...

M-apucă necredința, privesc spre Dumnezeu.

Curînd culeg dorința, nicidecum n-aș evada.

Mă ridic și apuc de doi, de Suflet.

De clipa aceasta fără tulburări în urlet.

Mă apără iar umbra, cu înlesniri la cer,

Mă strădui să cuprind lumina cu-adevăr.

Cad jos, dar prind un trei, Credința,

Cu aripi fluturînd și-apare iar dorința...

Aștept căci cade patru, Visul,

Cu unduiri în glas,

Și-anunță tot cuprinsul –

Puterea ce-a rămas.

Șoptirea lui adie-a cinci, Sudoarea.

Nicidecum, decît acum, nu ți-am dorit chemarea.

N-aștept nimic și vine Nemurirea,

Acum nu prețuiesc decît sortirea

Ajung sfîrșit la ceruri și cred în Început.

Mă arde doar durerea și am...ce am avut.

*Constantin Cheptea,
clasa a XI-a, Liceul Teoretic „Ion Vatamanu”*

Perpetuare

Din arta sublimă cobor pentru tine,
Arunc strop de carte în creșii tăi rari.
În glas de părinte îl scurg printre vene
Și-l cresc cu merinde cu perii tăi rari.

Din strop de știință mă sec pentru tine,
Adap fruntea ta cu rîuri de ploi.
Pun streșina frunții în cînt să te-aline,
Înec aripa pleoapei în cascadele noi.

Prima geneză

O voce, un zgomot
O undă-n eterul obosit
De stridența vibrației
S-a scurs pe o palmă de condei.
Se anunță sentința unui tipic,
Atît de dureros și infectant...
Urcat pe eșafod,
Fusese înecat în istorie.
În niște catastife fumegînde.
Legămînt de sus a căzut
Cu refrenul unei stele,
Sfărîmat în șapte...
Șapte soldați la Poarta Cuvîntului.
Apă, Foc, Pămînt, Vînt,
Sub vocea lui Timp,
Și...și Divin,
În legea lui Om,
Veghează acum un singur drept,
Cel al Creației!

Timp pierdut pe definiții

Nu are rost, pur și simplu, nu are rost să irosești timpul sau să-ți consumi energiile cu ceea ce tu numești libertate, fără să știi de ce te prinzi. Ani de-a rîndul se lipesc unul de celălalt, sperînd să realizezi pentru ce ești conceput. Unii au făcut-o și au evadat din formula genetică, care a pus lacăt trupului tău, cuștii tale suspendate pe suprafața pămîntului, iar ochii tăi, cu deficiențe în vază spun că ești normal, că îți menții echilibrul. Acei unii au devenit gazda unei lumi parazitare, iar tu faci parte din ea, te trezești odată cu ea, mergi la serviciu, la școală odată cu ea și dormi tot cu ea. Oare, nu vezi că ești un fir de iarbă uscată între șinele unui tren, căruia nici nu-i poți observa viteza? Ești pierdut, ai avut șansa ta de a dezlega taina existenței tale. Ai avut șansa de a căpăta formă și contur și culoare, dar ai ucis-o. Ai preferat o turmă a societății și acum ești a ei...un criminal. Criminal al propriei tale idei, care trebuia să fie lumea ta, propriul tău aer, cu propria formulă chimică a Oxigenului și, propria formă a atomului... ai făcut-o repede, căci nu ți-ai permis să eziți...pur și simplu, le-ai interzis neuronilor să producă gînduri. Ai devenit membru al unui singur partid, PIT, Partidul Indiferenței Totale și duci o singură politică, cea care te-a sedus și pe tine...indiferența!

Nu rîde ... Dacă mă vezi, mă faci să sufăr și mai tare.

*Cu sinceritate,
al tău ex-Eu.*

Parascovia Rodănaș,
Clasa a XI a, Liceul Teoretic „Ion Văduțanu”

„Sub stele fine te, june!”
(Lucian Blaga)

x x x

Profesor: Zăresc în scînteia ta propria-mi ambianță
Pătrunsă adînc de lumina din zori.

Elev: Eu simt cum plăcerea mă neacă în ceață
Și ți mulțumesc pentru zîndu-n culori.

P: Muncit de răbdare și ros de credință
Să uiți a trăi. Din magmă cuvînte să naști.

E: Mă las, dar, purtat de simpla voință
De-a țese sub stele izvorul de Paști.

P: Și-așterne în inima-ți o dragoste sfîntă
Să vezi cum răsare ș-apune un om.

E: Dar cum să ajung acum l-acea criptă
Să caut Frumosul, să ud al meu Pom?

P: Răspunsul în sufletul tău demult zace.
Nu-l pierde-n zadar prin ceața de culori.

E: Atunci am să merg direct, neavînd pace
Prin pîcla albastră la cerul cu sori.

Ars poetica

Trăim prin Omenie,
Murim prin Credință,
Credem în Putere și Iubire.
Ne îndoim de minuni și de Dumnezeu
Dar de ce?

Dumnezeu ?... Există, pentru că
m-am născut în păcat,
m-am ivit din mocirlă,
dar trăiesc pe Pământul Lui.

Putere?...Dar cine e slab
cînd inima cere supraviețuire,
cînd ochii mănîncă realitatea,
digerînd-o în mii de culori?

Iubire?... Cum pot exista
fără să sufăr de plăcere,
fără să uit de mine,
visînd la fericire?

Minuni?... Cine mai crede astăzi
în ele decît Poetul,
decît cel ce se scurge,
cu fiecare vers, în nemurire?

Credință? Nu văd decît un pilon
ce ar putea zămisli încredere,

ce naște iubire și sublim
din întunericul creației.

Omenie?... Ce-i asta fără
oameni care gîndesc,
oameni care mor,
creînd pentru umanitate.

Și Eu?...Ce fac, oare, eu aici?
Cine sau ce mă îndemnă,
ce mă mîină în necunoscut,
crezînd orbește că-i Paradisul?

Privesc pe fereastră și caut adevărul. Unde-i?!

*Cristina Lungu,
Gimnaziul Voinova*

Autoportret

Cine sunt?
Un vultur.
Zbor.
Caut prada —
O stea
Ce cade
De pe boltă.

Amintiri

Plouă.
Bat picături de ploaie
În geam
Vreau să mă afund
În amintiri
Dar picăturile
Cad
Cad
Cad...

Crîma

Zenitul înghețat de sus
Plouă anotimpuri spulberate,
Discret, acoperind în rate
Cadavrul pasului răpus.

Acum, pe-albastrul trotuar,
Tiranic bîntuie o umbră,
Se-oprește la lumina sumbră,
Cătînd dovezi sub felinar.

Să regăsească-ar vrea sedus,
Al florilor de colț pumnal,
De însuși faptul criminal,
Necruțător ce l-a produs.

Dar tapetînd cu înnegrite fire,
Complicea clipă bine l-a pitit
Sub umbra visului neînflorit
Ce zace infectat de-a ta iubire.

* * *

Copil-minune al timpului trecut,
Odrasla dezmierdării nude,
Necazu-ți de a fi prea fericit
Sublim se răspîndește-n unde
Tentîndu-mi clipele uitate-n gol,
Acoperindu-le apoi cu albe brațe,
Nicum să le resping nu mi-e ușor
Trăind acum speranța din speranțe;
Ia-mi deci urîta umbră a tristeții
Neconținut dorindu-mi miera vieții.

Negație

Timpul
Nu mai este amnezie.
Copiii
Nu mai sunt urmașii noștri.
Mii de îngeri cad,
Cu aripi frînte,
Din versurile scrise-n poezie.

Lumina neagră,
Moartă pe vecie,
Orbește
Fiecare simț
Și doar tu înțelege
Dintr-o privire
Că și tristețea e
Un fel de bucurie

Despărțire

O gaură neagră înghite
Clipele trăite
Alături de tine.
Mă întreb:
Ce a murit –
Dragostea
Sau
Veșnicia.

Unde ești ?

Domnului Grigore Belostecinic

Copilăria mea, copilărie,
Pe prispa casei te-am lăsat
M-ademeneau atâtea drumuri
Și din ispită am plecat!
Târziu, când m-am întors din cale
Cu un suspin de vis dorit
Venii la prispa casei mele
Dar nicăieri nu te-am găsit:
Nici pe cuptor, nici în grădină,
Nici cu păpușa pe medean
mi-am zis oftînd: cred c-o să vină!
Și-mi zic așa din an în an...

Redactor literar: **Constantin Crăciun**

Operator: **Tatiana Vais**

Redactor tehnic-designer: **Vitalie Spînachi**

Semnat pentru tipar 07.09.07

Format $60 \times 84 \frac{1}{16}$. Coli editoriale 2,1.

Coli de tipar 3,5. Tirajul 100 ex.

Tipografia Departamentului Editorial-Poligrafic al ASEM

Str. Mitropolit Bănulescu-Bodoni 59

Tel: 402-986

